

Махни се, мисъл!!»... Съ страшна мощ
страхът прекъсва мисълта...
Дълбоко тихо... Отъ стенитъ
следъ капка капка се откъсва
и чува се какъ долу слита,
глухъ звукъ въ подземиято пръсва: —
то сякашъ тия капки тукъ
измърватъ времето въ зловещий мракъ, —
звъни и сглъхва — звукъ следъ звукъ —
звъни и сглъхва, сглъхва пакъ.

«Тъй дълга нощъ — тъй дълга нощъ! —
По-тъмна иде — знамъ — смъртта...
Махни се, мисъл!!» — Съ страшна мощ
страхътъ прекъсва мисълта.
А капкитъ въ дълбоки мракъ
минутитъ измърватъ пакъ.

«По-тъмна нощъ!... Тукъ и въ нощта
ту лунни ликъ, ту звезденъ зракъ
прозиратъ... Тамъ е само мракъ,
тамъ нѣма, нѣма свѣтлинка,
една тъма владѣе.
Тамъ всичко свършва — радостъ, бreme —
безъ край е всичко — нѣма време,
нощта не свършва, да изгрѣе
деньтъ на ведъръ тронъ.
Тамъ нѣма, нѣма, нѣма цель:
безкрайна вѣчностъ, пустъ предѣлъ,
безкраенъ, празенъ небосклонъ...
Тамъ празно само е надъ менъ,
край менъ наоколо, подъ менъ,
тамъ само празно зѣе. —
Безъ край е тихо, ничий гласъ,
нощта разперва тъмна власть,
тамъ свършва времето, владѣе